

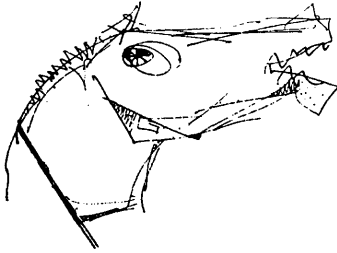
Fejér László balladája

Kórógyi változat

László, László, Fejér László, lovat lopott Fejér László.
Rávágott a szélső lóra. Nagyot pattant az ostora.
Nagyot pattant az ostora, behallatszott Gönc városba.
Gönc városa meghallotta, ki ásóra, ki kapára.
Ki ásóra, ki kapára, Fejér László fogására.
Fejér Anna meghallotta, hogy a bátyja el van fogva.
„Fogd bé, kocsis, négy lovamat, tégy fel négy mérő aranyat,
Tégy fel négy mérő aranyat, szabadítsuk ki bátyámat!”
Kocsis befogta a lovat, felöntötte az aranyat.
Elindultak messze útra, bátyja szabadítására.
„Gyű, te szürke, gyű, te fakó! Merre van a börtönajtó?
Gyű, te szürke, gyű, te fakó! Ahol a börtönajtó!”
Fejér Anna erre nem szólt, végigsétált a folyosón,
Folyosóról folyosóra, úgy megy a börtönajtóra.
„László, László, kedves bátyám! Aluszol-e vagy meghaltál?”
„Se nem alszom, se nem nyugszom, mindig rólad gondolkozom!
Se nem alszom, se nem nyugszom, mindig rólad gondolkozom!
Térdig vasban, talpig gyászban, akasztófát várván várom!”
Fejér Anna erre nem szólt, végigsétált a folyosón,
Folyosóról folyosóra, kérdőbíró szobájába.
„Uram, uram, Török Antal! Adok négy mérő aranyat,
Adok négy mérő aranyat, szabadítsd ki a bátyámat!”
„Nem kell nékem az aranyad! Háljál vélem az éjszaka,
Háljál vélem az éjszaka, kiszabadul bátyád vissza!”
Fejér Anna erre nem szólt, végigsétált a folyosón,
Folyosóról folyosóra, úgy megy a börtönajtóra.
„László, László, kedves bátyám, azt mondta a Török Antal,
Háljak véle az éjszaka, kiszabadulsz, bátyám, vissza.”
„Ne hálj véle a bitanggal, akasztófára valóval,

Mert neked szüzességed vészí, nekem fejemet levészi!"
 Fejér Anna erre nem szólt, végigsétált a folyosón,
 Folyosóról folyosóra, kérdőbíró szobájába.
 „Uram, uram, Török Antal, véled hálok az éjszaka,
 Véled hálok az éjszaka, ha kiszabadul bátyám vissza.”
 Alighogy csak lefeküdtek, kint a gangon békócsörgés.
 „Ne félj, Anna, Fejér Anna, lovak mennek itatásra!
 Ne félj, Anna, Fejér Anna, lovak mennek itatásra!
 Lovak mennek itatásra, zabla csörög a szájukban!”
 Fejér Anna erre nem szólt, végigsétált a folyosón,
 Folyosóról folyosóra, úgy megy a börtönajtóra.
 „László, László, kedves bátyám! Élöl-e még vagy meghaltál?”
 Felelték a többi rabok: „Elkísérték a zsandárok!”
 Felelték a többi rabok: „Elkísérték a zsandárok!
 Sík mezőbe, zöld erdőbe, akasztófa tetejébe!”
 „Nem szoktam én átkozásom! Mosdóvized vérré váljon,
 Törülköződ lángot hányjon, hogy égesse meg az arcod,
 Harminchárom gyógypatika ürüljön ki számodra,
 Harminchárom szekér szalma rohadjon el az ágyadban!”

Elmondta: Druzsó Izsák Józsi

Fejér László története

Vojlovicai változat

Lovat lopott Fejér László a fekete halom alól,
 Kötőfék és kantárostól, minden nyeregszerszámostól.
 Rajtaültött a vármegye, bévették sötét temlecke.
 „Add meg magad, Fejér László, nem lesz semmi bántódásod!
 Add meg magad, Fejér László, nem lesz semmi bántódásod!”
 „Nem adom én meg magamat, míg fel bírom két karomat!”
 Elfogták hát Fejér Lászlót, békót vertek kezére és lábára.
 Békót vertek kezére és lábára. Bévették sötét temlecke.
 Meghallá ezt Fejér Anna, futott a tömlecajtóra.

„Bátyám, bátyám, Fejér László, aluszol-e vagy megholtál?”
 „Nem aluszom, meg se haltam, csak felőled gondolkoztam.”
 „Bátyám, bátyám, Fejér László, melyik itt a legnagyobb úr?
 Hozok neki száz aranyat, száz aranyat, száz ezüstöt.”
 Azt mondja ki Fejér László: „Hallod, húgom, Fejér Anna,
 Nem kell neki száz ezüstöd, száz ezüstöd, száz aranyad!”
 Hazafutott Fejér Anna, felpakolja az aranyat,
 Felpakolja az aranyat, fut a tömlec ajtójára
 „Bátyám, bátyám, Fejér László, mondd meg, ki a legnagyobb úr!
 Elhoztam a tál aranyat, elhoztam a tál ezüstöt!”
 „Hallod, húgom, Fejér Anna, Horvát Miklós legnagyobb úr,
 Nem kell neki az aranyad, hanem csak a szüzességed.”
 Hazamene Fejér Anna, sírva borult az asztalra.
 „Jaj, istenem, hová legyek, szót fogadjak vagy elmenjek?”
 Mégis csak úgy határozott, fölkereste Horvát Miklóst.
 „Uram, uram, Horvát Miklós, ne akasztasd fel bátyámat!
 Uram, uram, Horvát Miklós, könyörülj te szolgálódon.
 Hoztam neked tál aranyat, tál aranyat, tál ezüstöt!”
 „Nem kell nekem tál aranyad, nem kell nekem tál ezüstöd!
 Szép Annácskám, tudod mi kell nekem, a te szüzességed.”
 Gondolkozik Fejér Anna Horvát Miklós szobájában,
 Leborulva, sírva mondja: „Bátyám mondta, hogy ne jöjjelek!”
 „Ne félj, ne félj, Fejér Anna, nem akasztom föl bátyádat!
 Feküdj le itt a szobámba, feküdj le a puha ágyra.”
 Fejér Anna csak kesereg, kioldja gyönyörű haját,
 Kioldja gyönyörű haját, leveti felső ruháját.
 „Uram, uram Horvát Miklós, felakasztattad bátyámat!
 Hallod, a katonák trombitálnak, és a katonák dobolnak!”
 „Ne higgy ilyet, Fejér Anna, Horvát Miklós ezt nem teszi!
 Horvát Miklós legjobb ember, csak te add meg magad neki!”
 Horvát Miklós már elérte a célját, mire pályázott.
 Fejér Anna megsebezve, meggyötörve térden állott.
 Egyszer belépnek az ajtón, egy hírnök, mely ezt jelenti:
 „Uram, uram, Horvát Miklós, felakasztottuk Fejér Lászlót.”
 Meghallá ezt Fejér Anna, térden állva, leomolva,
 A két kezét összefogva, az istenhez sóhajtozva:
 „A jó isten engedje meg, reggel felkelsz, hogy megmosdjal,
 Reggel felkelsz, hogy megmosdjal, mosdóvizet vérré váljon,
 Kapott kendő, megdörgölő, törülköződ lángot hánjon!
 Kapott kenyered, hogy egyél, a kenyered kőé váljon!”
 S ezt az isten meghallgatta, Horvát Miklós felugora,
 Futott ki, hogy megmosdják, hát a vize vérré váltott!
 Törülközőt kapott, megdörgölőzön, törülköző lángot hánya!
 Kapta kenyeret, hogy egyék, a kenyere kőé váltott!
 Kapta lovát és felugrott rá, lova lába megbotlott,
 Lova lába megbotlott, rajta nyaka szakadott!

Elmondta: Kovács Juli néni, 72 éves,
 Vojlovica